

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 4 juni 2019 met nummer RvVb-A-1819-1051
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0539/A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ERPE-MERE vertegenwoordigd door advocaat Jürgen DE STAERCKE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9550 Hillegem, Dries 77
Verwerende partij	DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR van het departement Omgeving, afdeling Oost-Vlaanderen vertegenwoordigd door advocaat Veerle TOLLENAERE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Tussenkommende partij	de nv ELECTRABEL vertegenwoordigd door advocaten Tangui VANDENPUT en Patrik DE MAEYER met woonplaatskeuze op het kantoor te 1160 Brussel, Tedescolaan 7

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 9 augustus 2018 de herziening van het arrest van de Raad met nummer RvVb/A/1718/0093 van 26 september 2017.

De Raad heeft in voormeld arrest vastgesteld dat de vordering tot vernietiging ingesteld door de verzoekende partij tegen de vergunningsbeslissing van de verwerende partij zonder voorwerp is door het verval van rechtswege van de stedenbouwkundige vergunning, en dit gelet op de definitieve weigering van de milieuvergunning. Daarnaast heeft de Raad geoordeeld dat er geen aanleiding bestaat om in te gaan op het verzoek van de tussenkommende partij om de debatten te heropenen naar aanleiding van het beroep ingesteld bij de Raad van State tegen deze definitieve weigering van de milieuvergunning.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij vraagt met een aangetekende brief van 9 augustus 2018 om de herziening van het arrest van 26 september 2017.

Met een beschikking van 29 januari 2019 nodigt de Raad de partijen uit om te verschijnen op de zitting van 12 maart 2019. Aan de verwerende en de tussenkommende partij wordt de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van vijftien dagen met een aanvullende nota een standpunt in te nemen over het verzoek tot herziening van de verzoekende partij.

De verwerende partij en de tussenkommende partij dienen een aanvullende nota in.

De kamervoorzitter behandelt het verzoek tot herziening op de openbare zitting van 12 maart 2019.

Advocaat Jürgen DE STAERCKE voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Veerle TOLLENAERE voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Patrik DE MAEYER voert het woord voor de tussenkomenende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT HERZIENING

Vooraf

Het verzoek tot herziening heeft betrekking op het arrest van de Raad van 26 september 2017, zodat de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering dient beoordeeld te worden overeenkomstig artikel 39, §3 DBRC-decreet en artikel 52 Procedurebesluit zoals van toepassing sinds 1 januari 2015.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet haar verzoek tot herziening als volgt uiteen:

“ ...

4. Gronden waarop de herziening wordt gevraagd. - Overeenkomstig artikel 39 § 1 Decreet 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' zijn de arresten van o.m. de Raad voor Vergunningsbetwistingen vatbaar voor verbetering of herziening.

4.1. *Thans voorziet artikel 39 § 3, eerste lid Decreet 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' enkel dat een herziening mogelijk is indien "sinds de uitspraak van het eindarrest over de vordering tot vernietiging doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of als het arrest is uitgesproken op als vals erkende of vals verklaarde stukken"*

§ 3 Een beroep tot herziening kan worden ingesteld als sinds de uitspraak van het eindarrest over de vordering tot vernietiging doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of als het arrest is uitgesproken op als vals erkende of vals verklaarde stukken.

Mijn verzoeker betwist als dusdanig niet dat zijn beroep tot herziening niet in te passen is in een van de voormelde gevallen die tot herziening kunnen leiden.

4.2. *Artikel 13 van de Grondwet houdt evenwel een recht in op toegang tot de bevoegde rechter Dat recht wordt eveneens gewaarborgd bij artikel 6 1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en bij een algemeen rechtsbeginsel.*

Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarborgt voor personen van wie de rechten en vrijheden vermeld in dat Verdrag zijn geschonden, een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.

Het recht op toegang tot de rechter, dat een wezenlijk aspect van het recht op een eerlijk proces vormt, vereist dat een beslissing van een administratieve overheid kan worden onderworpen aan de controle a posteriori van een rechtscollege met volle rechtsmacht.

Uw Raad voert een volwaardige jurisdictionele toetsing door zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. Uw Raad gaat daarbij na of de aan Uw toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en niet kennelijk onevenredig is ten aanzien van de ermee nagestreefde doelstellingen. Wanneer Uw Raad die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van Uw Raad . indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren, indien zij in de vernietiging berust, wordt de beslissing geacht niet te zijn genomen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen een administratieve beslissing die hen rechtstreeks en ongunstig zou raken.

Het recht op toegang tot de rechter is niet absoluut en kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden die zijn gericht op een goede rechtsbedeling en het weren van risico's van rechtsonzekerheid (EHRM, 19 juni 2001, Kreuz t Polen, § 54, 11 oktober 2001, Rodriguez Valin t Spanje, § 22, 10 januari 2006, Teltronic CATV t Polen, § 47).

Het feit dat een beroep bij Uw Raad onderworpen is aan ontvankelijkheidsvoorwaarden leidt op zich bijgevolg niet tot een situatie die onbestaanbaar is met het recht op toegang tot de rechter.

Mijn verzoeker is echter van oordeel dat zijn recht op toegang tot de rechter is geschonden doordat:

- volgens artikel 4.5 1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt, waarbij er sprake is van een definitieve weigering van de milieuvergunning wanneer de termijn om administratief beroep in te stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, is verstreken, of nadat de vergunningverlenende overheid, na administratief beroep, een milieuvergunning heeft geweigerd,*
- waarbij het gegeven dat tegen de beslissing waarbij de vergunningverlenende overheid, na administratief beroep, een milieuvergunning heeft geweigerd, een vernietigingsberoep lopende is bij de Raad van State, geen afbreuk doet aan het definitief karakter van de weigering van de milieuvergunning. Het vernietigingsberoep bij de Raad van State wordt immers niet gekwalificeerd als een administratief beroep in de zin van artikel 23 Milieuvergunningsdecreet,*
- waardoor de rechtszoekenden die tegen de corresponderende stedenbouwkundige vergunning een vernietigingsberoep hebben ingediend bij Uw Raad, worden geconfronteerd met het verval van het voorwerp van hun vernietigingsberoep bij Uw Raad wanneer de vergunningverlenende overheid, na administratief beroep, de milieuvergunning heeft geweigerd,*

- terwijl, indien de Raad van State de beslissing vernietigt waarbij de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning, na administratief beroep, weigert, de corresponderende stedenbouwkundige vergunning herleeft en de rechtszoekenden geen herziening overeenkomstig artikel kunnen vragen van de eerdere beslissing van Uw raad waarbij Uw Raad het verval van het voorwerp van het vernietigingsberoep heeft vastgesteld.

Mijn verzoeker is derhalve van oordeel dat artikel 39 § 3, eerste lid Decreet 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' samen gelezen met artikel 4.5 1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet het recht op toegang tot de rechter vervat in artikel 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schenden doordat de rechtzoekenden die geconfronteerd worden met een verval van het voorwerp van hun vernietigingsberoep tegen de stedenbouwkundige vergunning bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wanneer de vergunningverlenende overheid, na administratief beroep, de milieuvergunning heeft geweigerd, geen herziening van het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat heeft vastgesteld dat het vernietigingsberoep zonder voorwerp is, kunnen vorderen op grond van een vernietigingsarrest van de Raad van State waarbij de definitieve weigeringsbeslissing van de milieuvergunning met terugwerkende kracht werd vernietigd.

Mijn verzoeker verzoekt Uw Raad dan ook het Grondwettelijk Hof de hierna volgende prejudiciële vraag te stellen:

"Schenden artikel 39 § 3, eerste lid Decreet 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' samen gelezen met artikel 4 5 1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet het recht op toegang tot de rechter vervat in artikel 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, doordat de rechtzoekenden die, ingevolge artikel 4.5 1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet, geconfronteerd worden met een verval van het voorwerp van hun vernietigingsberoep tegen de stedenbouwkundige vergunning bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wanneer de vergunningverlenende overheid, na administratief beroep, de corresponderende milieuvergunning heeft geweigerd, overeenkomstig artikel 39 § 3, eerste lid Decreet 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' geen herziening van het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat heeft vastgesteld dat het vernietigingsberoep zonder voorwerp is, kunnen vorderen op grond van een vernietigingsarrest van de Raad van State waarbij de definitieve weigeringsbeslissing van de milieuvergunning met terugwerkende kracht werd vernietigd"

Mijn verzoeker verzoekt Uw Raad om gelet op het arrest nr. 240181 van 14 december 2017 van de Raad van State (STUK 3) én het Ministerieel besluit van 15 juni 2018 (STUK 2), het arrest van de derde kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 26 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0093 in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0539/A, te herzien.

...

2.

De verwerende partij antwoordt als volgt in haar aanvullende nota:

“ ...

II. GEVOLGEN VAN HET ARREST VAN DE RAAD VAN STATE nr. 240.181

6. *Het arrest van de Raad van State nr. 240.181 brengt mee dat de ministeriële beslissing tot weigering van de milieuvergunning van 26 mei 2017 erga omnes is vernietigd en dus is verdwenen uit de rechtsorde.*

7. *Dit arrest kan echter niet tot gevolg hebben dat ook het arrest van het Raad van 26 september 2017 uit de rechtsorde verdwijnt.*

Dit arrest heeft gezag en kracht van gewijsde en stelt in het beschikkend gedeelte duidelijk dat het beroep van de verzoekende partij wordt verworpen. Ook dit arrest geldt erga omnes.

8. *De enige mogelijkheden om een arrest van uw Raad te laten vernietigen is via een cassatieberoep bij de Raad van State of via een vordering tot herziening.*

Hieronder zal blijken dat de verzoekende partij ervoor opteerde geen cassatieberoep aan te tekenen en dat de thans geformuleerde vordering tot herziening onontvankelijk is.

III. ER WERD GEEN CASSATIE INGESTELD tegen het arrest van de RvVb

9. *Er werd door de verzoekende partij echter geen cassatieberoep ingesteld.*

De inhoud van het arrest van uw Raad van 26 september 2017 (en de uit het arrest voortvloeiende gevolgen) en dus meer bepaald de verwerping van het beroep van de verzoekende partij tegen de stedenbouwkundige vergunning werd door de verzoekende partij niet betwist.

...

Thans legt de verzoekende partij aan uw Raad onder meer een prejudiciële vraag voor, in het kader een herzieningsberoep (zie IV), maar waarbij hij in essentie de toepassing van artikel 4.5.1., §2, derde lid VCRO en het artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet in vraag stelt.

Dit houdt in dat de verzoekende partij niet akkoord is met hoe uw Raad in zijn arrest van 26 september 2017 deze bepaling(en) heeft toegepast. Door dit niet in een cassatieberoep aan de Raad van State voor te leggen, kan de verzoekende partij dit later niet meer in aan u voorleggen.

IV. VORDERING TOT HERZIENING is onontvankelijk

10. *De verzoekende partij beroept zich op artikel 39, §3 eerste lid DBRC-decreet :*

...

11. *De verzoekende partij stelt zelf dat haar vordering niet in te passen is in één van de voormelde gevallen die tot herziening kunnen leiden.*

De vernietiging van de milieuvergunning is inderdaad geen "sinds de uitspraak van het eindarrest over de vordering tot vernietiging doorslaggevende stuk" dat "door toedoen van de tegenpartij werd achtergehouden", evenmin werd het arrest uitgesproken op "als vals erkende of vals verklaarde stukken".

Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

De vordering tot herziening is dienvolgens onontvankelijk.

12. *Daarenboven dient dergelijke vordering te worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen, die ingaat op de dag na de dag waarop ontdekt is dat een stuk vals is of dat een achtergehouden stuk bestaat.*

Het arrest van de Raad van State dateert van 14 december 2017. Met de vernietiging van de weigering van de milieuvergunning werd "ontdekt" dat de weigeringsbeslissing onwettig was genomen en werd de bevoegde overheid "teruggeplaatst" naar het moment waarop de onwettigheid zich heeft voorgedaan. Indien de verzoekende partij meent dat er geen sprake zou zijn van een "definitieve weigering" (en het daaraan gekoppelde "verval van rechtswege" van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning) dan had deze zich reeds op dat moment tot uw Raad kunnen wenden om de herziening te vragen. Met het vernietigingsarrest van de Raad van State was er volgens de verzoekende partij geen sprake meer van een "definitieve weigering" en valt niet in te zien waarom diende te worden gewacht om een verzoek tot herziening bij uw Raad in te dienen tot (de kennisgeving van de beslissing waarbij) de milieuvergunning werd verleend.

De prejudiciële vraag wordt uitdrukkelijk aan het vernietigingsarrest van de Raad van State gekoppeld.

13. *In het kader van deze onontvankelijke vordering kan uw Raad evenmin ingaan op de vraag om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof.*

V. ONDERGESCHIKT

14. *De verzoekende partij meent in se dat de mogelijkheid om een vordering tot herziening in te stellen dient te worden uitgebreid met de situatie zoals zij zich in casu voordoet.*

Ze voert aan dat artikel 39, §3, eerste lid DBRC-decreet een andere inhoud zou moeten hebben.

Er kan aan het Grondwettelijk Hof niet worden gevraagd, ook niet bij een prejudiciële vraag, dat de decreetgever ook andere herzieningsmogelijkheden zou moeten bevatten.

De decreetgever opteerde duidelijk voor een beperkte herzieningsmogelijkheid, enkel indien er een vorm van bedrog heeft plaatsgevonden (achterhouden van stukken, valse stukken).

Uiterst ondergeschikt

Zelfs indien dit kan worden gevraagd en zelfs indien het Grondwettelijk Hof hier een schending zou zien, dan kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet het decreet aanvullen.

...

3.

De tussenkomende partij stelt in haar aanvullende nota het volgende:

“ ...

III. TEN GRONDE

A. Met betrekking tot het bestaan van de stedenbouwkundige vergunning

17. In haar verzoek tot herziening voert de verzoekende partij aan dat de stedenbouwkundige vergunning dd. 3 april 2017, die het voorwerp vormt van het vernietigingsberoep bij Uw Raad, ten gevolge van het arrest van de Raad van State met nummer 240.181 van 14 december 2017 geacht dient te worden steeds in het rechtsverkeer te zijn gebleven.

18. Tussenkomende partij sluit zich aan bij deze stelling van de verzoekende partij.

Tegen de weigeringsbeslissing van de milieuvergunning dd. 26 mei 2017 werd door tussenkomende partij op 25 juli 2017 een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State. Met het arrest nr. 240.181 van 14 december 2017 vernietigde de Raad vervolgens het bestreden weigeringsbesluit van 26 mei 2017.

Ten gevolge van dit vernietigingsarrest verdween de weigeringsbeslissing van 26 mei 2017 retroactief uit het rechtsverkeer.

De vernietiging door de Raad van State van een bestuurshandeling houdt immers in dat de bestreden beslissing retroactief uit de rechtsorde wordt genomen, hetgeen impliceert dat de vernietigde beslissing niet alleen voor de toekomst, maar ook voor het verleden verdwijnt en terugwerkt tot op de dag waarop de vernietigde beslissing werd genomen. Anders gezegd, de vernietigde bestuurshandeling wordt retroactief uit de rechtsorde genomen en wordt in de regel geacht nooit te hebben bestaan.

Als gevolg hiervan worden de directe rechtsgevolgen van de vernietigde handeling dan ook ab initio ongedaan gemaakt. De Raad van State oordeelde in het arrest TIBAX immers dat wanneer een rechtsconcretiserende beslissing vernietigd wordt, in beginsel alle directe rechtsgevolgen, welke uit de onrechtmatig bevonden beslissing zijn voortgekomen, door het annulatiearrest worden weggenomen.

Dit is ook logisch. De vernietiging door de Raad van State van een overheidshandeling is immers te beschouwen als een declaratief feit dat retroactief de onwettigheid aantoont, niet alleen van de vernietigde handeling, maar ook van de handelingen waarvoor de vernietigde handeling de noodzakelijke wettige grondslag vormt en waarvan dus de materiële rechtskracht is aangetast.

19. Onder de directe gevolgen van een bestuurshandeling, worden de gevolgen begrepen die ontstaan uit de initiële bestuurshandeling zelf.

Gelet op het feit dat de directe rechtsgevolgen tot het materiële voorwerp van de beslissing en de vernietiging van de bestreden rechtshandeling behoren, worden zij ten gevolge van de vernietiging ook zelf vernietigd.

Het verval van rechtswege van de stedenbouwkundige vergunning dient in dit kader als zulk een direct rechtsgevolg van de aangevochten definitief geweigerde milieuvergunning te worden beschouwd.

20. Derhalve is de these van de verzoekende partij correct en dient het verzoek tot herziening dan ook te worden ingewilligd.

De stedenbouwkundige vergunning dient immers geacht te worden nooit uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen.

De in het te herziene arrest vermelde definitieve weigering van de milieuvergunning van 26 mei 2017 dient inderdaad als een “vals” stuk te worden beschouwd in de zin van artikel 39 §3, eerste lid van het door de verzoekende partij aangehaalde decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuurscolleges.

In zijn spraakgebruikelijke betekenis (zie het woordenboek Nederlands van Van Dale) wil “vals” immers zeggen: “1) niet oprecht; = onbetrouwbaar; 2) niet zoals het moet zijn: een valse start (a) (sport) te vroege en daardoor ongeldige start; (b) (algemeen) slecht begin; vals spelen (muziek) onzuiver spelen; (...) 4) ongegrond: vals alarm (...)”

Aldus kan voormeld artikel 39 in onderhavige zaak wel degelijk toegepast worden om het eerder gewezen arrest van Uw Raad te herzien.

B. Met betrekking tot de gebeurlijke nieuwe beoordeling ten gronde

21. Indien Uw Raad naar aanleiding van het door de verzoekende partij ingediende verzoek tot herziening zou overgaan tot een nieuwe beoordeling ten gronde, volhardt tussenkomende partij in de door haar aangevoerde argumentatie in haar schriftelijke uiteenzetting dd. 29 augustus 2017, die in dit verband als integraal hernomen dient te worden beschouwd.

Gelet op de afwezigheid van enig ontvankelijk en/of gegrond middel, dient het door de verzoekende partij op 3 april 2017 ingediende verzoekschrift tot nietigverklaring te worden afgewezen als zijnde onontvankelijk, minstens als zijnde ongegrond.

C. Met betrekking tot de kosten van het geding.

22. In het arrest van 26 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0093 oordeelde Uw Raad met betrekking tot de kosten van het geding als volgt:

“De Raad legt de kosten van het geding ten laste van de tussenkomende partij, omdat zij, als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning, overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet, beschouwd wordt als de in het ongelijk gestelde partij.”

23. Thans dient evenwel te worden vastgesteld dat tussenkomende partij ten onrechte als de in het ongelijk gestelde partij werd beschouwd.

In tegenstelling tot hetgeen Uw Raad in het arrest dd. 26 september 2017 oordeelde, is de aan tussenkomende partij verleende milieuvergunning immers niet definitief geweigerd en is ook de stedenbouwkundige vergunning niet vervallen.

Derhalve kan de veroordeling van tussenkomende partij tot de kosten van het geding niet langer worden aanvaard.

24. Tussenkomende partij verzoekt Uw Raad dan ook om het arrest dd. 26 september 2017 te herzien en de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

...

Beoordeling door de Raad

1.1

De bestreden beslissing die aan de Raad voorlag betreft een beslissing van de verwerende partij van 13 februari 2017 waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor de oprichting van drie windturbines evenwijdig met de autosnelweg E40.

Hangende de vernietigingsprocedure tegen deze vergunningsbeslissing, geïnitieerd door de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat de corresponderende milieuvergunning op 26 mei 2017 definitief geweigerd is doordat de bevoegde minister het administratief beroep tegen de weigering van de milieuvergunning ongegrond verklaart.

De Raad stelt vervolgens met een arrest van 26 september 2017 (nummer RvVb/A/1718/0093), met toepassing van artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: Milieuvergunningsdecreet), het verval van de stedenbouwkundige vergunning van 13 februari 2017 vast en verklaart de vordering tot vernietiging van de verzoekende partij zonder voorwerp.

1.2.

De verzoekende partij stelt met het voorliggende verzoekschrift een verzoek tot herziening in tegen het vermelde arrest van de Raad van 26 september 2017. Zij steunt zich hierbij op het feit dat na dit arrest het ministerieel besluit van 26 mei 2017 houdende definitieve weigering van de milieuvergunning, op 14 december 2017 door de Raad van State werd vernietigd. Hierdoor herleeft volgens de verzoekende partij de corresponderende stedenbouwkundige vergunning van 13 februari 2017 zodat het arrest van de Raad van 26 september 2017 waarin het verval van deze vergunning was vastgesteld, moet herzien worden.

In haar uiteenzetting stelt de verzoekende partij zelf dat haar beroep tot herziening niet onder de toepassingsvoorwaarden valt van artikel 39, §3, eerste lid van het DBRC-decreet. Zij meent evenwel dat hierdoor het recht op toegang zoals vervat in artikel 13 van de Grondwet en de artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) wordt geschonden. Een hoger geciteerde prejudiciële vraag dringt zich volgens de verzoekende partij dan ook op.

1.3.

De tussenkomende partij meent dat het verzoek tot herziening moet worden ingewilligd. Ingevolge de vernietiging door de Raad van State van de weigeringsbeslissing met betrekking tot de milieuvergunning, zijn naar haar oordeel immers ook de directe rechtsgevolgen van de definitief geweigerde milieuvergunning, in dit geval het verval van rechtswege van de stedenbouwkundige vergunning, vernietigd. De tussenkomende partij meent dat de definitieve weigeringsbeslissing als een ‘vals’ stuk moet worden beschouwd in de zin van artikel 39, §3, eerste lid van het DBRC-decreet.

1.4.

De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij in plaats van een verzoek tot herziening een cassatieberoep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad diende in te stellen, gezien uit diens betoog blijkt dat zij niet akkoord is met de wijze waarop de Raad in haar arrest van 26 september 2017 de koppelingsregeling toepast zoals voorzien in artikel 4.5.1, §2 derde lid VCRO samen genomen met artikel 5, §1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Zij stelt vast dat de verzoekende partij nagelaten heeft dit te doen.

Verder meent de verwerende partij dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden om een verzoek tot herziening in te dienen, wat de verzoekende partij overigens niet betwist, zodat het verzoek onontvankelijk is. De verwerende partij merkt in dit verband op dat een verzoek tot herziening dient te worden ingesteld binnen een termijn van 45 dagen vanaf de dag dat ontdekt wordt dat een stuk vals is of dat een achtergehouden stuk bestaat.

Zij stelt vast dat het arrest van de Raad van State waarop de verzoekende partij steunt om te stellen dat er sindsdien geen sprake meer is van een definitieve weigering van de milieuvergunning en het daaraan gekoppelde verval van de stedenbouwkundige vergunning, dateert van 14 december 2017. De verzoekende partij had zich bijgevolg reeds op dat moment tot de Raad kunnen wenden om de herziening van het arrest van 27 september 2017 te vragen, terwijl zij *in casu* gewacht heeft tot het ogenblik waarop de milieuvergunning werd verleend.

Tot slot kan gelet op de onontvankelijkheid van het verzoek, volgens de verwerende partij evenmin ingegaan worden op de vraag om een prejudiciële vraag te stellen. Ondergeschikt meent de verwerende partij dat aan het Grondwettelijk Hof niet kan gevraagd worden dat de decreetgever nog andere herzieningsmogelijkheden zou moeten voorzien, gelet op de het feit dat de herzieningsmogelijkheid beperkt is tot die gevallen waar er sprake is van bedrog. Ook de Raad kan niet verzocht worden het decreet in die zin aan te vullen.

2.1

Artikel 39, §3 DBRC-decreet onderwerpt het beroep tot herziening bij de Raad aan de volgende voorwaarden:

“ ...

Een beroep tot herziening kan worden ingesteld als sinds de uitspraak van het eindarrest over de vordering tot vernietiging doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of als het arrest is uitgesproken op als vals erkende of vals verklaarde stukken.

...”

Artikel 52 Procedurebesluit bepaalt over de termijn waarbinnen een verzoek tot herziening moet ingediend worden het volgende:

“ ...

§1. Een beroep tot herziening overeenkomstig artikel 39, § 3, van het decreet is alleen ontvankelijk als het beroep ingediend wordt binnen een vervaltijd van vijfenveertig dagen, die ingaat op de dag na de dag waarop ontdekt is dat een stuk vals is of dat een achtergehouden stuk bestaat.

...”

2.2

Met de verwerende partij moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij haar verzoek steunt op het feit dat de beslissing houdende definitieve weigering van de milieuvergunning vernietigd werd door de Raad van State met een arrest van 14 december 2017. De kennisname van het vernietigingsarrest door de verzoekende partij dient in dit licht als ijkpunt te worden beschouwd voor de aanvang van de termijn van 45 dagen waarbinnen zij een verzoek tot herziening kon indienen.

De gevolgen van het vernietigingsarrest van de Raad van State van 14 december 2017 zoals de verzoekende partij deze in haar verzoek tot herziening aanbrengt, waren haar in principe op dat moment gekend. Daarnaast legt de verwerende partij op de zitting een afschrift neer van de betekening op 5 januari 2018 aan de verzoekende partij van het vernietigingsarrest van de Raad van State.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die deze gegevens tegenspreken. Aangezien het verzoek tot herziening pas op 9 augustus 2018 werd ingesteld, en dus ruimschoots na de termijn van 45 dagen te rekenen vanaf het vernietigingsarrest van 14 december 2017 of de kennisgeving ervan, is het voorliggende verzoek zonder meer laattijdig.

De verzoekende partij acht het verzoek evenwel tijdig aangezien het werd ingediend binnen 45 dagen nadat zij op 20 juni 2018 door het Departement Omgeving in kennis werd gesteld van de nieuwe beslissing van de bevoegde minister inzake tot verlening van de milieuvergunning. Toch moet vastgesteld worden dat zelfs indien, zoals de verzoekende partij aanneemt, de termijn van 45 dagen een aanvang neemt op 20 juni 2018, deze verstrijkt op 6 augustus 2018.

Het verzoek tot herziening van 9 augustus 2018 is bijgevolg ook in deze hypothese laattijdig. De verzoekende partij laat na het tegendeel aan te tonen.

2.3

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 39, §3 DBRC-decreet zijn vervuld.

In haar betoog erkent de verzoekende partij zelf dat het verzoek tot herziening niet voldoet aan de in vermeld artikel vervatte voorwaarden. Evenwel benut zij naar eigen zeggen dit verzoek om, aan de hand van het recht tot toegang tot de rechter, aan te voeren dat artikel 39, §3 DBRC-decreet ruimere toepassingsmogelijkheden zou moeten hebben. De verzoekende partij lijkt er hierbij vanuit te gaan dat de omstandigheid dat niet voldaan wordt aan de toepassingsvoorwaarden van een regelgevende bepaling, zonder meer impliceert dat het recht tot toegang tot de rechter wordt geschonden. Een dergelijke opvatting kan niet ernstig worden volgehouden.

Wat de concrete vervulling van de voorwaarden van artikel 39, §3 DBRC-decreet betreft, wordt vastgesteld dat uit deze bepaling volgt dat er sprake moet zijn van stukken “... *die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden...*”. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond dat de verwerende partij, als tegenpartij, bepaalde stukken zou hebben achtergehouden. Het arrest van de Raad van State waarbij het ministerieel besluit wordt vernietigd, dateert van 14 december 2017, en dus van na het arrest van de Raad van 26 september 2017, zodat minstens dit stuk niet kon worden ‘*achtergehouden*’ tijdens de procedure voor de Raad.

2.4.

Een arrest van de Raad kan daarnaast ook herzien worden indien dit arrest gewezen werd op basis van een stuk dat ‘*als vals erkend*’ of ‘*vals verklaard*’ is. Een stuk kan maar worden beschouwd als

‘als vals erkend’ of ‘vals verklaard’, indien het vóór de vraag tot herziening door de persoon die het heeft vervalst als vals is erkend of door een bevoegde straf- of burgerlijke rechter vals werd verklaard. De loutere bewering van een verzoekende partij dat het stuk vals is, volstaat in dat verband niet.

In de voorliggende zaak doet geen van beide situaties zich voor. De verzoekende partij licht niet toe dat de verwerende partij een stuk als vals erkend heeft, noch heeft de verzoekende partij door de strafrechter of de burgerlijke rechter laten vaststellen dat het stuk als een vals stuk moet worden beschouwd.

De tussenkomende partij meent dat de beslissing van 26 mei 2017 tot definitieve weigering van de milieuvergunning als een *‘vals’* stuk moet worden aangemerkt. Evenwel laat zij na aan te tonen dat deze beslissing als vals erkend of verklaard werd. Dit laatste nog los van de vaststelling dat de tussenkomende partij nalaat aan te tonen dat er sprake is van enig bedrieglijk opzet.

3.1.

De verzoekende partij gaat er bovendien verkeerdelijk van uit dat de stedenbouwkundige vergunning van 13 februari 2017 zou herleven door het vernietigingsarrest van de Raad van State van 14 december 2017. De tussenkomende partij kan dan weer niet gevolgd worden in zoverre zij aanneemt dat ingevolge vermeld arrest van de Raad van State (de vaststelling van) het verval van de stedenbouwkundige vergunning evenzeer vernietigd werd.

Beide partijen verlenen aldus een te ruime en ongegronde draagwijdte aan het vernietigingsarrest van de Raad van State. Noch de omstandigheid dat de Raad van State de weigering van de milieuvergunning heeft vernietigd, noch het gegeven dat inmiddels een nieuwe milieuvergunning werd verleend, hebben een invloed op het door de Raad vastgestelde verval van rechtswege van de stedenbouwkundige vergunning van 13 februari 2017.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in het arrest van de Raad van 26 september 2017 dat de stedenbouwkundige vergunning vervallen is. Het vernietigingsarrest heeft als enige gevolg dat de bevoegde minister aangezet wordt tot het nemen van een nieuwe beslissing inzake de milieuvergunning. Daarnaast staat het de tussenkomende partij vrij om een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag in te dienen.

4.

Naast de vaststelling dat het voorliggende verzoek tot vaststelling laattijdig werd ingeleid, is de Raad van oordeel dat niet is voldaan aan de (materiële) toepassingsvoorwaarden tot herziening van artikel 39, §3 DBRC-decreet. De suggestie van de verzoekende partij tot het stellen van de hoger geciteerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof is aldus evenmin dienstig. Er kan bovendien niet ingezien worden hoe artikel 39, §3 DBRC-decreet dat voorziet in een specifieke regeling tot herziening een beperking tot de toegang tot de rechter zou vormen.

Het verzoek tot herziening wordt verworpen.

IV. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33, eerste en vierde lid DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep, inclusief de hierna bedoelde rechtsplegingsvergoeding, geheel of voor een deel ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

In zoverre het verzoek tot herziening werd verworpen, zijn er evenmin redenen om de ventilatie van de kosten, zoals bepaald in het arrest van 26 september 2017 (nummer RvVb/A/1718/0093), te herzien.

De verwerping van het verzoek tot herziening impliceert verder dat de verzoekende partij als de ten gronde in het ongelijk gestelde partij moet worden aangeduid en vormt aldus een grond om de door de verwerende partij gevraagde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen en dit ten laste van de verzoekende partij.

Om dezelfde reden moet de vraag van de verzoekende partij om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen afgewezen worden. Er zijn geen andere kosten.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot herziening ingediend door de verzoekende partij.
2. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 4 juni 2019 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER